

[Rahbek.]

rigtigt; men der er mange Eksempler paa, at forholdsvis vellønnede Folk undlod at betale den skyldige Skat og nøjedes med at betale for de sidste Kvartaler for paa den Maade at bevare deres Stemmeret, og der er jo ingen Tvivl om, at hvis der ikke finder en Ændring Sted, vil dette blive brugt i endnu større Udstrækning i Fremtiden.

Dette er ganske vist i Overensstemmelse med Lovens Bogstav, men jeg kan ikke indrømme, at man havde tænkt sig, den skulde virke saaledes i Praksis, den Gang man vedtog Loven. Vi maa i hvert Fald mene, at naar man vil nyde sine Borgerrettigheder, maa man ogsaa opfylde sine Borgerpligter, og vil man beholde sin Stemmeret, maa man ogsaa opfylde den Borgerpligt, som det er at betale sin Kommuneskat, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag.

Sundbo: Dette Lovforslag sejler under falsk Flag. Det hedder, tilsyneladende meget uskyldigt: Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 101 af 29. Marts 1924 om kommunale Valg, men det burde hedde: Lovforslag om at fratage de fattigste Borgere her i Landet, og særlig de syge og de arbejdsløse, deres kommunale Valgret, for det er Meningens med Lovforslaget.

Der foreslaas altsaa, at Loven af 29. Marts 1924 skal ændres paa forskellige Punkter. I 1924 skete der særlig to Ting: Skattebetalingen, der kræves for at have Valgret, begrænsedes fra 7 Kvartaler til 1 Kalenderaar, og Opholdet i Kommunen begrænsedes fra 2 Skatteaar til 1 Kalenderaar. Boligforholdet bliver uændret efter det foreliggende Lovforslag, men dette kræver Betaling af Skat for 7 Kvartaler ligesom efter Loven af 1908.

I 1924 fastsattes der bestemte Regler for Eftergivelse af Skat. Dette havde man ikke haft tidligere, idet det var stillet Kommunerne frit at eftergive lidt eller meget, som de syntes, men man havde i 1924 mistet Tilliden til det kommunale Selvstyre. I 1924, da denne Forandring blev indført, var den nuværende højtærede Indenrigsminister ogsaa Indenrigsminister, og han havde altsaa mistet Tilliden til det kommunale Selvstyre; han vilde have det begrænset og fik det ogsaa begrænset til, at der normalt kun maatte eftergives Halvdelen af Skatten og i særlige Tilfælde $\frac{2}{3}$, hvilken Eftergivelse kunde ske under Hensyn til Sygdom, trykkende Familie-

forhold, Dødsfald, Militærtjeneste og Arbejdsløshed.

Men nu har den højtærede Minister yderligere mistet sin Tillid til det kommunale Selvstyre. Den Tillid, han endnu havde i 1924, saaledes som jeg nu har nævnt, er yderligere sat over Styr i den Tid, der er gaaet; skønt der ikke foreligger en eneste Klage fra nogen Kommune eller fra nogen som helst interesseret i denne Sag, har Ministeren alligevel mistet Tilliden til den Lov, som han selv fik vedtaget.

Naar jeg siger, at der ikke har foreligget nogen som helst Klage, er det for saa vidt ikke rigtigt, som Formanden for det konservative Folkeparti stillede et Forslag i Fjor i Landstinget, som gik ud paa helt at stryge Eftergivelsen af Skatten; men dette Forslag kunde den højtærede Formand for det konservative Folkeparti ikke fastholde, han maatte paa ethvert Punkt indrømme, at de Forudsætninger, under hvilke han havde talt, var i Bund og Grund forkerte, og nu har da den højtærede Minister stillet det her foreliggende Forslag i Stedet for det konservative Forslag.

Ministeren har altsaa nu mistet Tilliden, saaledes at han ikke kan gaa længere end til Eftergivelsen af højst $\frac{1}{3}$ af Skatten, ikke for det foregaaende Kalenderaar, men for de foregaaende 7 Fjordingaar, idet der kræves, at for de to Skatteaar, det Skatteaar, i hvilket Valget holdes, og det nærmest forudgaaende, skal Vælgeren have betalt den til Udpantning forfaldne Skat, og det bliver naturligvis 7 Kvartaler, saasom Valget altid holdes i Marts Maaned. Nu er Ministeren altsaa kommet saa vidt i Mistillid til det kommunale Selvstyre, at han højst kan indrømme Eftergivelse af $\frac{1}{3}$ af Skatten, og hvis en Vælger har faaet eftergivet mere, naar Valget skal holdes og Valglisten udarbejdes, skal han betale det, han har faaet eftergivet, mere.

Dette er en absolut Forringelse af Loven af 29. Marts 1924, og den vil mit Parti ikke under nogen Omstændigheder gaa med til. Forslaget er urimeligt, idet der ikke foreligger nogen som helst Anledning til at fremsætte det andet end den, at man vil tage Valgretten fra de fattigste Mennesker her i Landet, dem, som er ramt af Sygdom, trykkende Familieforhold, Arbejdsløshed og lignende. Men Forslaget er ogsaa i Strid med Kravet om almindelig Valgret, thi det er ganske klart, at disse Bestemmelser vil ramme de fattigste her i Landet. De vil jo ikke ramme Millionæren, der bliver syg, de vil ikke ramme nogen som helst almindelig